

Ivuškin ostrov

Chlad neskorého letného večera pohládzal unavené lístie stromov. Slniečna pálava z nich vypila všetku miazgu, a tak ako vechtíky viseli na koncoch konárov. V tom sa o ne otrelo niečo temné, veľké a tiché. Nebol to nočný dravec. Bol to kôš nevelkého balóna. Vyplašil veveričky a spiacich vtákov z ich postieľok v korunách stromov. Hlasno sa rozštiebotali, ale po chvíľke opäť zmlkli a zložili hlávky na ramienka svojich druhov a družiek. Balón ako obláčik zostal visieť nad čistinkou, potom sa usadil do trávy vedľa jazera, v ktorého pokojnej hladine sa odrážala okrúhla usmiata tvár strýčka Mesiačika. Z koša vyskočila pružná postavička a ako mačka dopadla na rosou ovlaženú trávu. Odcupkala od koša a za ňou sa ťahal ako had mocný špagát. Uviazala ho o kmeň stromu a zmizla v lese. Chodníček ju doviedol ku skale, pod ktorou stála pričupená chyžka.

„Chalúpka, otvor sa!“ zaznel zvučný hlas. Dvere chalúčky sa poslušne otvorili. Zažalo sa svetlo a odhalilo tmou utajené črty tohto stvorenia. Čarodejníca Ivuška práve dorazila z dlhej a únavnej cesty ponad šíre more.

Slniečko už viselo nad ostrovom ako velikánsky medovník. Usmievalo sa na všetkých jeho obyvateľov a svoje líce štedro zabodávalo aj do krištáľovo priezračnej vody lagúny plnej pestrých rýb najrôznejších tvarov. Na útesoch nad lagúnou sedeli čajky a nahlas preberali udalosti uplynulej noci. Všade kypel život, len v chalúpke pod skalou panovalo

Čarovný štetec

Krajina bola zaliata slnkom a bystré oko dravca rozoznávalo aj z obrovskej výšky každý jej detail. V malebnom údolí uprostred nedoziernych lesov omývalo vrbami zarastené brehy blankytne modré jazierko. Jeho voda bola plná rýb a pri brehu sa čľapotal krdlik pestrofarebných divých kačiek. Zelené hlávky káčerov občas zmizli pod hladinou, aby si uchmatli chutné sústo. Trpezlivé mamy kačky pri brehu učili malé káčatká, ako sa na drobných krídelkách odpútať od hladiny. Ich pokusy neboli korunované úspechom, ale raz príde čas, keď vzdušný oceán pohltí ich telá a krídla ich zanesú nevedno kam.

Na juhu les ustúpil od brehov jazera a uvoľnil miesto lúčke pripomínajúcej rozprestretý nádherný zelený koberec. Z koberca vyrastal tesne pri brehu starý mohutný dub a pod ochranou jeho bujnej koruny našla útočisko chalúpka. Konáre hladkali jej strechu a kmeň nahrádzal časť jednej zo štyroch stien. Dalo sa vlastne povedať, že dub vyrastal z chalúpy alebo to bolo naopak? Ale to je predsa úplne jedno. Oveľa zaujímavejšie je, kto v nej býva. Nuž nazrime cez okienko, poodhrňme záclonku a nakuknime do postieľky.

Ten pásikavý kopček z peria sa nadúva a nadvihuje, ale pruhovanému kocúrovi stočenému do klobôčka to ani trocha naprekáža a funí v tom najsladšom spánku. Odrazu sa kopček nadvihne akosi viac, klesne, znova sa nadvihne a nasleduje mohutné:

Vianočná rozprávka

Sivé mraky zahalili oblohu. Nad krajinu sa zniesla tma. Sneh sa sypal z oblohy ako krupica. Zabalil do bieleho obväzu stromy, lúky, cesty aj červené strechy domov. Len pouličné svetlá vykrajovali z temnoty kužele plné bieleho hmýrenia. Zvuky akoby zaspali, len kryštáliky ľadu jemnučko šuchotali, keď si hľadali svoje miesto v bielej záplave. Riečka zamrzala a voda v nej tiekla čoraz lenivšie. Majáky rozsvietených okien ukazovali na vyšliapaný chodníček, ktorý viedol zelenou brámkou k malému domčeku. Z okien vyžarovalo teplo a pohoda. Hneď za oknom v teplom dychu kachlí sa vyhrievala posteľ. Bola trochu priveľká pre človečika, ktorý v nej ležal. Aspoň zostalo dosť miesta pre plyšového maca, čo mu trónil na vankúši a pre Cindy, psíka s hlavičkou položenou na jeho nohách.

„Už budeme spinkať, Maľko. Už je veľa hodín,“ pohladila ho láskavá ruka po neposlušných vláskoch. Hodiny ako na objednávku odbili deväť.

„Ale, babi, ešte rozprávku sme nečítali. Len takú malú, maličkú, kratučkú!“

Pokrútila hlavou a naoko prísne povedala:

„Ty malý podvodník, veď pri peci si si už jednu vypočul!“

„Ale to sa neráta, to nebol večerníček, to som ešte nebol v posteli,“ chytil ju za ruku, uprel na ňu svoje veľké modré oká a ona už vedela,